

Китоби Юъил ва Калисои Лоодиқияи Адвентистони рӯзи ҳафтум — Рақами сиюм

Jeff Pippenger

2026-01-16

Шумораи сӣ

Иҷроёбии Масеҳиёна дар китоби Матто шомили аломати роҳи замони поён, аломати роҳи расман шакл гирифтани паём, ва ду шоҳиди аломати роҳи 9/11 мебошанд: яке шоҳиди паёми дохилӣ ба Лаодикия, ва дигаре паёми хориҷии терроризми Ислом. Мувофиқ аст, ки аломати роҳи 9/11 тавассути дуто аз дувоздаҳ иҷроёбии Масеҳиёна дар Матто муаррифӣ гардад, зеро 9/11 паёми ғариштаи дуҷумро дар бар мегирад, ки дар он ҳамеша дучандшавӣ вучуд дорад. Марги 18 июли соли 2020 панҷумин аломати роҳе буд, ки мо баррасӣ кардем; сипас овоз дар биёбон дар моҳи июли 2023 шашум буд, ва эҳёи соли 2024 ҳафтумин. Иҷроёбии ҳаштуми Масеҳиёна Нидои Нимашаб аст.

Аломати ҳаштуми Масеҳӣ — Нидои нисфи шаб аст

Ҳамаи ин ба амал омад, то он чи ба воситаи пайғамбар гуфта шуда буд, ба ҷо оварда шавад, ки мегӯяд: Ба духтари Сион бигӯед: инак, Подшоҳи ту назди ту меояд, ҳалим, ва бар харе савор, ва бар курраи хар, яъне бачаи хар. Матто 21:4, 5.

Пешгӯӣ

Бағоят шодмонӣ намо, эй духтари Сион; нидои шодӣ барор, эй духтари Ерусалим: инак, Подшоҳи ту назди ту меояд; Ё одил аст ва наҷот меоварад; фурӯтан аст ва бар харе савор аст, ва бар курраи хар, бачаи хар. Закариё 9:9.

«Панҷсад сол пеш аз ин, Худованд ба воситаи пайғамбар Закариё эълон намуда буд: “Ай духтари Сион, бағоят шодӣ намо; ай духтари Уршалим, бонг бизан. Инак, Подшоҳи ту назди ту меояд. Ё одил аст ва наҷот дорад; фурӯтан аст ва бар харе, бар курраи хари модина, савор меояд.” [Закариё 9:9.] Агар шогирдон дарк карда буданд, ки Масеҳ ба сӯи доварӣ ва ба марг меравад, онҳо наметавонистанд ин пешгӯиро ба анҷом расонанд.»

«Ба ҳамин монанд, Миллер ва ҳамкорони ӯ пешгӯиро ба иҷро расониданд ва паёмеро эълон карданд, ки илҳом пешакӣ хабар дода буд, ки бояд ба ҷаҳон дода шавад, аммо онҳо наметавонистанд онро эълон кунанд, агар пешгӯиҳоеро, ки ба ноумедии онҳо ишора мекарданд ва паёми дигареро пешкаш менамуданд, ки бояд пеш аз омадани Худованд ба ҳамаи халқҳо мавъиза карда шавад, ба таври комил мефаҳмиданд. Паёмҳои ғариштаи яқум ва дуҷум дар вақти муносиб дода шуданд ва он кореро ба анҷом расониданд, ки Худо қасд дошт ба воситаи онҳо ба анҷом расонад». Муборизаи Бузург, 405.

Нодуруст фаҳмидани Каломи нубувватии Худо бо таърихи вуруди зафармандонаи Масеҳ алоқаманд буд, ҳамчунин бо таърихи мувозии эълони паёми Нидои Нимашаб дар соли 1844.

Аз саду чилу чаҳор ҳазор талаб карда мешавад, ки «нубувватҳое, ки ноумедии онҳоро нишон медиҳанд», дарк намоянд. Ба Юҳанно дар Ваҳй боби даҳ пешакӣ гуфта мешавад, ки паёми китоби кӯчак, ки мебоист дар даҳони ӯ ширин бошад, талх хоҳад шуд.

«Мо барои оянда аз ҳеч чиз тарсе надорем, магар ин ки роҳеро, ки Худованд моро ба он роҳнамоӣ кардааст, ва таълими Ӯро дар таърихи гузаштаи худ фаромӯш кунем». *Life Sketches*, 196.

«Роҳнамоии Худованд» дар гузашта, дар миёни дигар аъмоли иноятomezи Ӯ, ба шакли он муаррифӣ мешавад, ки дасти Ӯ иштибоҳеро дар рақамҳо пӯшонид, зеро барои миллериён беҳтар набуд, ки ноумедии худро пешакӣ дарк кунанд, ҳамчунон ки барои шогирдон низ беҳтар набуд, ки ҳамаи унсурҳои ноумедии худро назди салиб бифаҳманд. Аммо таърихи эълони Нидои Нимашаб ҳамчун худӣ он нур шинохта мешавад, ки ба осмон роҳ мебарад, ва ин дар нахустин рӯёи Эллен Уайт зикр шудааст. Яксаду чихилу чор ҳазор бояд ноумедиҳои шогирдон ва миллериёнро дарк намоянд. Рад кардани он нур маънои аз роҳ афтоданро дорад.

«Дар оғози роҳ дар паси онҳо нури дурахшоне барпо шуда буд, ки фаришта ба ман гуфт, он “нидои нисфи шаб” аст. Ин нур дар тамоми дарозии роҳ медурахшид ва барои пойҳои онҳо рӯшноӣ медод, то ки пешпо нахӯранд.

«Агар онҳо чашмони худро бар Исо, ки рост дар пеши онҳо буд ва онҳоро ба шаҳр роҳнамоӣ мекард, устувор нигоҳ медоштанд, онҳо дар амон буданд. Аммо дере нагузашта баъзеҳо хаста шуданд ва гуфтанд, ки шаҳр бисёр дур аст, ва онҳо умед доштанд, ки пеш аз ин ба он дохил шуда бошанд. Он гоҳ Исо онҳоро бо боло бардоштани дасти ростӣ ҷалолмандӣ Худ қавидил месохт, ва аз дасти Ӯ нуре падида меомад, ки бар гурӯҳи интизорони омадани Масеҳ мавҷ мезад, ва онҳо нидо мекарданд: “Аллилуё!” Дигарон бошад, бемулоҳиза нури пушти сарашонро инкор карданд ва гуфтанд, ки онҳоро то ин ҷо Худо роҳнамоӣ накардааст. Нури пушти сарашон хомӯш шуд ва пойҳои онҳоро дар торикии комил гузошт, ва онҳо пешпо хӯрданд ва нишонаро ва Исоро аз назар гум карданд, ва аз роҳ ба поён, ба чаҳони торик ва шарии зери по афтоданд». *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 57.

Нишонаи ҳаштуми роҳ «Нидои нисфи шаб» аст, чунон ки онро вуруди зафармандонаи Масеҳ ба Ерусалим тимсол мекунад.

«Нидои нисфишабӣ на он қадар ба воситаи далелҳо паҳн гардид, ҳарчанд ки исботи Навиштаҷот равшан ва қатъӣ буд. Бо он қувваи барангезандае ҳамроҳ буд, ки ҷонро ба ҳаракат меовард. На шакке буд, на пурсише. Ҳангоми вуруди зафармандонаи Масеҳ ба Ерусалим, мардумоне ки аз ҳамаи ғӯшаҳои сарзамин барои нигоҳ доштани ид ҷамъ омада буданд, ба Кӯҳи Зайтун шитофтанд, ва чун ба издиҳоме ки Исоро ҳамроҳӣ мекард, ҳамроҳ шуданд, аз илҳомӣ он лаҳза таъсир пазируфтанд ва ба афзудани нидо ёрӣ расониданд: “Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!” [Матто 21:9.] Ба ҳамин монанд, беимононе низ, ки ба маҷлисҳои адвентистӣ мешитофтанд — баъзе аз рӯйи кунҷковӣ, баъзе танҳо барои тамасхур, — қувваи мутақоидсозеро, ки паёми “Инак, Домод меояд!”-ро ҳамроҳӣ мекард, эҳсос менамуданд». Рӯҳи Нубувват, ҷилди 4, 250,

Дар рӯзҳои охир бокираи хирадманд будан, аз рӯйи зарурати нубувватӣ, чунин тақозо мекард, ки он бокираҳои хирадманд ноумедиро аз сар гузаронанд, ки он, дар навбати худ, давраи таъхири масалро фаро меорад. Бе таҷрибаи давраи таъхир, шумо на бокираи хирадманд ҳастед ва на бокираи ҷоҳил.

«Масали даҳ бокираи Матто 25 низ таҷрибаи халқи адвентистиро тасвир мекунад». «Муборизаи бузург», 393.

Ба ҳар ҳол, бокирагони хирадманди рӯзҳои охир бояд ноумедиееро таҷриба кунанд, ки ба 19 апрели соли 1844 монанд бошад, зеро таҷрибаи масал ҳамон таҷрибаи яксаду чилу ҷаҳор ҳазор аст, ки Юҳанно дар Ваҳй онҳоро ҳамчун бокирагон муаррифӣ мекунад.

Инҳоянд онҳое ки бо занон наолуда шудаанд; зеро ки онҳо бокирагонанд. Инҳоянд онҳое ки ба ҳар ҷо ки Барра биравад, аз паси Ё мераванд. Инҳо аз миёни одамон ҳарида шуда, барои Худо ва барои Барра навбарихо гардидаанд. Ваҳй 14:4.

Чанд тамсилҳои Масеҳ бевосита ва махсусан ҳамчун ба ҳарфи ҳарф иҷрошуда муайян гардидаанд? Ҳар як тамсил ба ҳарфи ҳарф иҷро хоҳад шуд, аммо тамсили даҳ бокира махсусан ҳамчун тамсиле баён шудааст, ки дар гузашта ва оянда «ба ҳарфи ҳарф» иҷро мегардад. Он бо ғариштаи сеюм муқоиса карда мешавад, ки аз соли 1844 ба ин сӯ то замоне ки Микоил барҳезад ва муҳлати имтиҳони инсон баста шавад, бояд ҳақиқати ҳозира боқӣ монад.

«Манро зуд-зуд ба масали даҳ бокира ишора мекунанд, ки панҷ тани онҳо хушманд буданд ва панҷ тан нодон. Ин масал то ҳарфи охир иҷро шудааст ва иҷро хоҳад шуд, зеро он ба ҳамин замон татбиқи махсус дорад ва, монанди паёми ғариштаи сеюм, иҷро шудааст ва то анҷоми замон ҳақиқати ҳозира боқӣ хоҳад монд». Review and Herald, August 19, 1890.

То охири замон, масали даҳ бокира ҳақиқати ҳозира аст, ва Нидои Нимашаб боз то ба ҳарфи охирин иҷро хоҳад шуд.

«Ҷаҳоне ҳаст, ки дар шарорат, дар фиреб ва гумроҳӣ, дар ҳуди сояи марг хобидааст,—хуфта, хуфта. Кӣ дарди ҷонро ҳис мекунад, то онҳоро бедор созад? Қадом овоз метавонад ба онҳо расад? Зеҳни ман ба оянда бурда шуд, ба он замоне ки ишора дода хоҳад шуд: “Инак, Домод меояд; берун оед, то Ёро пешвоз гиред.” Аммо баъзеҳо гирифтани равшанро барои пур кардани ҷароғҳои худ ба таъхир хоҳанд андохт, ва хеле дер хоҳанд фаҳмид, ки ҳислат, ки бо равшан тасвир шудааст, интиқолпазир нест.» Review and Herald, February 11, 1896.

Фарёди нисфи шаб нишонаи навбатӣ дар уфуқи ҳаракати саду чилу ҷаҳор аст. Он нишона бо таъкиботе ҳамроҳ аст, ки пеш аз қонуни якшанбе бар зидди аминон оғоз меёбад. Он таъкибот ҳам берунӣ аст ва ҳам дохилӣ, ва таъкиботи дохилӣ ду рамзи ҷудогона дарбар мегирад. Яке аз он рамзҳо Яҳудо аст, дигаре Шӯрои олии яҳудӣ.

Нишонаи нӯҳуми Масеҳӣ хиёнат ба ивази 30 порчаи нукра мебошад

Он гоҳ он чи ба воситаи Ирмиёи набӣ гуфта шуда буд, ба амал омад, ки мегӯяд: «Ва сӣ порчаи нукраро гирифтанд, ки нархи ӯ буд, Он ки фарзандони Исроил ӯро ба ин арзёбӣ карда буданд; ва онҳоро барои киштзори кӯзагар доданд, чунон ки Худованд ба ман амр фармуда буд». Матто 27:9, 10.

Пешгӯӣ

Ва ман ба онҳо гуфтам: «Агар дар назари шумо некӯ бошад, музди маро ба ман бидихед; ва агар не, бозистед». Пас онҳо барои музди ман сӣ порчаи нукра баркашиданд. Ва Худованд ба ман гуфт: «Онро ба кулолгар бияндоз: ин ҳамон баҳои гаронбаҳое аст, ки ман назди онҳо ба он арзёбӣ шудам». Ва ман он сӣ порчаи нукраро гирифта, дар хонаи Худованд ба кулолгар андохтам. Закарё 11:12, 13.

Хиёнати Яхудо хиёнати коҳинони қалбакиро ифода мекунад, зеро шумораи 30 синни коҳинонро ифода менамояд. Коҳинон, ки ҳамчунин левизодагонанд, аз чониби Пайки Аҳд мисли тилло ва нукра пок карда мешаванд. Сӣ порчаи нукраи Яхудо поксозии коҳинони бардурӯғро дар қонуни якшанбе ифода мекунад; гарчанде ки Яхудо андаке пеш аз салиб мурд, боз ҳам ҳамон рӯз буд. Яхудо рамзи Шӯрои Синҳедрин нест; ӯ рамзи касест, ки гумон мерафт дар миёни шогирдони Масеҳ бошад.

Ҳамчун шогирди Масеҳ, шумо шогирди тадҳини Исо будед. Тадҳин дар вақти таъмиди ӯ номи Исоро ба Исо Масеҳ табдил дод, зеро Масеҳ маъно дорад — Он Тадҳиншуда. Пас номи ӯ дигар шуд, зеро ӯ он гоҳ мебоист аҳдро бо бисёриҳо барои як ҳафта тасдиқ намояд, ва яке аз рамзҳои аслии муносибати аҳдӣ тағйири ном аст. Исо дар вақти таъмиди Худ бо қудрат тадҳин карда шуд. Шогирди Масеҳ будан маънои онро дошт, ки шумо шогирди таъмиди ӯ будед. Маҳз дар вақти таъмиди ӯ буд, ки ӯ бо қудрат тадҳин карда шуд. Изҳороти Петрус дар Матто 16:18 дар ҷаҳони илоҳиётии масеҳӣ бо номи «Эътирофи Масеҳӣ» маъруф аст. Ин яке аз мавзӯҳои бузурги баҳс дар миёни илоҳиётшиносон ва донишмандон аст. Одатан, баҳси илоҳиётшиносон ва донишмандон чизеро муайян мекунад, ки аҳаммияте надорад, ё шояд аҳаммияти андаке дорад, аммо нукта боқӣ мемонад, ки масеҳият дарк мекунад: вақте ки Исо тадҳин карда шуд, ӯ он гоҳ Масеҳ гардид.

ӯ ба онҳо мегӯяд: «Лекин шумо Маро кӣ мегӯед?» Ва Шимъони Петрус дар ҷавоб гуфт: «Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳаёт ҳастӣ». Матто 16:15, 16.

Номи аслии Петрус худи ҳамон ҳақиқатро ифода мекард, зеро Шимъун Барйӯно маънои «касе ки паёми кабӯтарро мешунавад»-ро дорад, ки он паёми таъмиди ӯ буд. Таъмиди ӯ бо 9/11 мутобиқат мекунад, ва Яхудо намояндаи онҳост, ки дар ягон марҳила эътироф кардаанд, ки 9/11-ро мефаҳманд, аммо дар ҷараёни роҳ гумроҳ мешаванд. Яхудо рамзи Шӯрои Олист нест, зеро онҳо калисои Лаодикиягии Адвентистони Рӯзи Ҳафтумро намояндагӣ мекунанд. Яхудо барои Шӯрои Олӣ шаҳодат фароҳам овард, аммо рамзшиносии исёни Шӯрои Олӣ аз исёни Яхудо фарқ мекунад. Исёни Шӯрои Олӣ дар хоби зерин баён шудааст.

«Навиштаҳоямро чамъ овардам, ва мо ба сафар оғоз намудем. Дар роҳ мо дар Оранч ду чамъомад баргузор кардем ва далеле доштем, ки калисо манфиат ёфта, рӯҳбаланд гардидааст. Худи мо низ ба василаи Рӯҳи Худованд тароват ёфтем. Он шаб хоб дидам, ки дар Батл-Крик ҳастам ва аз шишаи паҳлӯии назди дар ба берун нигоҳ карда, гурӯҳеро дидам, ки ду-ду ба сӯи хона боло меомаданд. Онҳо саҳтҷидду қатъӣ менамуданд. Ман онҳоро хуб мешинохтам ва рӯй гардондам, то дари меҳмонхонаро кушода, онҳоро қабул намоям, вале фикр кардам, ки боз як бори дигар нигоҳ кунам. Манзара дигар шуда буд. Акнун он гурӯҳ намуди як маросими католикиро дошт. Яке дар дасташ салиб дошт, дигаре қамиш. Ва ҳангоме ки онҳо наздик мешуданд, он касе ки қамиш дошт, гирди хонаро доира кашида, се бор гуфт: “Ин хона мамнӯъ эълон шудааст. Амвол бояд мусодира карда шавад. Онҳо бар зидди тартиботи муқаддаси мо суҳан гуфтаанд.” Ваҳшат маро фаро гирифт, ва ман аз миёни хона давида, аз дари шимолӣ берун шудам ва худро дар миёни гурӯҳе ёфтам, ки баъзеи онҳоро мешинохтам, аммо аз тарси он ки ғош шавам, ҷуръат намекардам ба онҳо як суҳан ҳам бигӯям. Кӯшиш мекардам ҷойи хилватеро пайдо кунам, ки дар он ҷо битавонам гиря ва дуо кунам, бе он ки ҳар кучо рӯй гардонам, ба ҷашмони кунҷову пурэхсози дигарон дучор оям. Пайваста тақрор мекардам: “Қош ғақат инро меғаҳмидам! Қош онҳо ба ман меғуфтанд, ки ман ҷӣ гуфтаам ё ҷӣ кардаам!”»

«Вақте ки дидам, ки дороии моро мусодира мекунанд, бисёр гиристам ва дуо гуфтам. Кӯшиш кардам, ки аз нигоҳҳои атрофиён ҳамдардӣ ё дилсӯзиро нисбат ба худ бихонам, ва ҷеҳраҳои ҷанд нафареро мушоҳида намудам, ки гумон мекардам, агар аз он наметарсиданд, ки дигарон онҳоро мебинанд, бо ман суҳан меғуфтанд ва маро тасалли меоданд. Як бор кӯшиш кардам, ки аз миёни издиҳом бигурезам, вале ҷун дидам, ки маро назорат мекунанд, нияти худро пинҳон доштам. Ба овози баланд гиря кардан гирифтам ва гуфтам: “Қош ғақат ба ман меғуфтанд, ки ман ҷӣ кор кардаам ё ҷӣ гуфтаам!” Шавҳари ман, ки дар ҳамон ҳуҷра бар рӯи бистаре хобида буд, гиряи баланди маро шунид ва маро бедор кард. Болишти ман аз ашк тар шуда буд, ва андуҳи вазнини рӯҳӣ бар ман ҳукмфармо буд». Testimonies, volume 1, 577, 578.

Татбиқи он асл, ки пайғамбарон бештар дар бораи айёми охир суҳан мегӯянд, на дар бораи рӯзҳое ки худ дар онҳо мезистанд, барои роҳбарони калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум саволи бисёр ҷиддӣ ба миён меорад. Хоҳар Уайт «навиштаҳои» худро «ҷамъ кард» ва сафари бозғашт ба Батл-Крико оғоз намуд. Батл-Крик он замон қалби кор буд, ҷунон ки имрӯз Такома Парк аст, ё Ерусалим дар айёми Масеҳ. Ў навиштаҳои худро барои сафар ҷамъ кард, баъд аз он ки муборизаеро, ки дар бораи навиштаҳояш аз сар меғузаронд, баён намуд. Мазмуни хоби ӯ дар бораи навиштаҳояш аст. Ин мубориза дар шаҳраки Райт ба вуқӯъ пайваст.

«Ҳангоме ки дар Райт будем, мо дастнависи маро барои шумораи 11 ба идораи нашр фиристода будем, ва ман қариб ҳар лаҳзае, ки берун аз маҷлис будам, дар навишта баровардани мавод барои шумораи 12 беҳтар мешудам. Қувваҳои ман, ҳам ҷисмонӣ ва ҳам зеҳнӣ, ҳангоми меҳнат барои калисо дар Райт саҳт фарсуда шуда буданд. Ман ҳис мекардам, ки бояд истироҳат намоям, аммо ҳеҷ ғурсати сабукие дида наметавонистам. Ман ҳар ҳафта ҷанд бор ба мардум суҳанронӣ мекардам ва саҳифаҳои зиёде аз

шаҳодатҳои шахси менавиштам. Бори чонҳо бар дӯши ман буд, ва масъулиятҳои, ки эҳсос мекардам, чунон бузург буданд, ки ҳар шаб фақат чанд соат хоб ба даст оварда метавонистам.»

«Дар ҳоле ки ман ба ҳамин тарз дар сухан гуфтан ва навиштан меҳнат мекардам, аз Батл-Крик номаҳои бо хусусияти рӯҳафтадакунанда гирифтам. Чун онҳоро хондам, рӯҳам ба андӯҳе тасвирнопазир фурӯ рафт, то ба ҳадди азоби чон, ки гӯё барои муддати кӯтоҳ нерӯҳои ҳаётии маро фалаҷ месохт. Се шаб ман қариб тамоман хоб накардам. Андешаҳои ман ошӯфта ва саргардон буданд. Ман эҳсосоти худро, то чое ки метавонистам, аз шавҳарам ва аз он хонаводаи ҳамдарде, ки назди онҳо будем, пинҳон доштам. Ҳеҷ кас аз ранҷу бори рӯҳии ман огоҳ набуд, ҳангоме ки ман бо он хонавода дар ибодати шаҳаргоҳӣ ва шомгоҳӣ ҳамроҳ мешудам ва мекушидам бори худро бар дӯши Он Бардорандаи Бузурги Борҳо вогузорам. Аммо илтиҷоҳои ман аз диле бармеомаданд, ки аз шиддати андӯҳ фишурда шуда буд, ва дуоҳои ман ба сабаби ғами идоранашаванда шикаста ва пароканда буданд. Хун ба мағзи сарам мешитофт ва бисёр вақт сабаб мешуд, ки ман меларзидам ва қариб меафтадам. Аз биниам зуд-зуд хун мерафт, хусусан баъд аз он ки барои навиштан кӯшиш мекардам. Ман маҷбур шудам навиштанро канор гузорам, вале наметавонистам бори изтироб ва масъулиятро, ки бар ман буд, аз худ дур созам, зеро дарк мекардам, ки барои дигарон шаҳодатҳо дорам, ки наметавонистам онҳоро ба онҳо пешниҳод наоям.»

«Ман боз як нома гирифтам, ки дар он хабар медоданд, ки наشري рақами 11-ро то он вақт ба таъхир андохтан беҳтар шумурда шудааст, ки ман он чиро, ки ба ман дар бораи Институти Тандурустӣ нишон дода шуда буд, ба риштаҳои навишт дарорам; зеро касоне ки масъули он муассиса буданд, ба василаҳо саҳт ниёз доштанд ва барои он ки бародарон ба ҳаракат оварда шаванд, ба таъсири шаҳодати ман муҳтоҷ буданд. Пас, ман қисме аз он чиро, ки ба ман дар бораи Институт нишон дода шуда буд, навишта баровардам, вале натавонистам тамоми мавзӯро ба анҷом расонам, зеро хун ба мағзи сар фишор меовард. Агар ман фикр мекардам, ки рақами 12 ин қадар дер ба таъхир меафтад, ҳеҷ гоҳ он қисми матлабро, ки дар рақами 11 ҷой дошт, намефиристодам. Ман гумон доштам, ки баъд аз чанд рӯзи истироҳат боз метавонам навиштани худро аз сар гирам. Аммо, ба андӯҳи бузурги худ, дарёфтам, ки ҳолати мағзи сарам навиштанро барои ман ғайриимкон мегардонад. Фикри навиштани шаҳодатҳо, хоҳ умумӣ ва хоҳ шахсӣ, яксара канор гузошта шуд, ва ман пайваста дар изтироб будам, зеро наметавонистам онҳоро бинависам.»

«Дар ин ҳолат қарор дода шуд, ки мо ба Батл-Крик баргардем ва то даме ки роҳҳо дар ҳолати лойолуд ва вайроншуда қарор доранд, дар он ҷо бимонем, ва ман дар ҳамон ҷо № 12-ро ба анҷом расонам. Шавҳари ман бисёр мушток буд, ки бародарони худро дар Батл-Крик бубинад ва бо онҳо сухан гӯяд ва дар коре, ки Худо барои ӯ анҷом медод, бо онҳо шодӣ кунад. Ман навиштаҳои худро чамъ овардам, ва мо ба сафари худ равона шудем. ...» Testimonies, ҷилди 1, 576, 577.

Дар рӯзҳои охир, роҳбарияти калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум, ки ҳамчун Батл-Крик ва онҳое, ки ӯ «хуб мешинохт», ифода ёфтааст, ба як раҳпаймоии католиқӣ табдил ёфт.

Роҳбарияти калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум ба як раҳпаймоии католикӣ таъдил ёфт. Дар ҳоли онҳо «ду-ду» меомаданд, яке бо қамиш, дигаре бо салиб. Онҳо гирди ҳонаро доира кашиданд ва се бор эълон карданд: «Ин ҳона манъ шудааст. Амвол бояд мусодира карда шавад. Онҳо бар зидди тартиби муқаддаси мо суҳан гуфтаанд». «Амвол»-и дар «ҳона» буда, ки роҳбарони католикии Батл-Крик «мусодира карданд», чист? Қадом «тартиби муқаддас»-и калисои католикӣ буд, ки бар зидди он «суҳан гуфта шуда буд»?

Саволро ба таври мушакимтар чунин метавон гузошт: «қадом ордени католикӣ дар инквизитсия пешаф буд?» Инквизитсия бо ордени Доминиканҳо оғоз ёфт, пеш аз он ки Иезуитҳо дар таърих падида оянд, аммо пас аз он ки онҳо ҷалб шуданд, онҳо ҳамон ордени гардиданд, ки бераҳмӣ ва хунрезиро сарварӣ мекард.

«Дар тамоми ҷаҳони масеҳият, протестантизм аз ҷониби душманони неруманд таҳдид мешуд. Ҳангоме ки пирӯзиҳои нахустини Ислоҳот сипарӣ шуданд, Рум нерӯҳои навро ба майдон овард, ба умеди ки нобудии онро ба анҷом расонад. Дар ҳамин айём тартиби иезуитҳо таъсис ёфт, ки аз миёни ҳамаи ҳомиёни попгарой бераҳмтарин, беасостарин ва пуриктидортарин буд. Аз пайвандҳои заминӣ ва манфиатҳои башарӣ бурида, нисбат ба талаботи меҳри табиӣ мурда, ақл ва вичдонро қомилан ҳомӯш карда, онҳо ҳеҷ қоидае, ҳеҷ пайванде ҷуз қоидаи тартиби худ, ва ҳеҷ вазифае ҷуз густариши қудрати он намушинохтанд. Инҷили Масеҳ ба пайравонаш қувват бахшида буд, ки бо ҳатар рӯ ба рӯ шаванд ва ранҷу азобро таҳаммул кунанд, бе ҳарос аз сармо, гуруснагӣ, меҳнат ва факр, то парчами ҳақиқатро дар рӯ ба рӯи шиканҷа, зиндон ва оташи сӯхтан барпо доранд. Барои муқобила бо ин нерӯҳо, иезуитизм дар пайравони худ чунин таассуберо бедор месохт, ки ба онҳо имкон меод ҳамоно гуна ҳатарҳоро таҳаммул кунанд ва ба муқобили қудрати ҳақиқат тамоми силоҳҳои фиребро ба қор баранд. Ҳеҷ ҷинойте барои онҳо он қадар бузург набуд, ки муртақибӣ он намушанд; ҳеҷ фиребе он қадар паст набуд, ки онро ба қор набаранд; ҳеҷ ниқобе он қадар душвор набуд, ки бар худ напӯшанд. Гарҷанде ба факр ва фурутанӣ абадӣ аҳд баста буданд, ҳадафи андешидаи онҳо ин буд, ки сарват ва қудратро ба даст оваранд, худро ба сарнагун сохтани протестантизм ва барқарор намудани дубораи ҳуқмронии олии папагӣ бахшанд.»

«Вақте ки ҳамчун аъзои тариқати худ зоҳир мешуданд, онҳо либоси тақводорӣ ба бар мекарданд, ба зиндонҳо ва бемористонҳо меомаданд, ба беморон ва қамбағалон хизмат менамуданд, эълон меоштанд, ки аз дунё даст кашиданд, ва номи муқаддаси Исоро, ки дар ҳар ҷо неқуқорӣ мекард, бар дӯш мегирифтанд. Аммо дар зерин зоҳири беайб бисёр вақт ниятҳои аз ҳама ҷинойтқорона ва марғовар пинҳон буданд. Яке аз усулҳои асосии ин тариқат он буд, ки ҳадаф воситаро сафед мекунад. Тибқи ин қоида, дурӯғ, дуздӣ, шаҳодати бардурӯғ ва қатл на танҳо бахшиданӣ, балки сазовори таҳсин ҳам буданд, агар ба манфиатҳои калисо хизмат мекарданд. Бо ниқобҳои гуногун, иезуитҳо ба мансабҳои давлатӣ роҳ меёфтанд, то ба мақоми мушовирони подшоҳон расанд ва сиёсати миллатҳоро шакл диҳанд. Онҳо хизматгор мешуданд, то бар хоҷагони худ ҷосусӣ кунанд. Онҳо барои писарони шохзодаҳо ва ашрофон қоллечҳо, ва барои мардуми одӣ мактабҳо таъсис доданд; ва фарзандони волидайнӣ протестантӣ ба риояи маросимҳои попӣ кашидида мешуданд. Тамоми шукӯҳу намоиши зоҳирии ибодати румӣ ба қор бурда мешуд, то зехиро ошӯфта гардонад ва тасаввуротро хира, мафтун ва асир

созад, ва ба ин тариқ озодие, ки падарон барои он заҳмат кашида ва хун рехта буданд, аз ҷониби писарон хиёнат карда мешуд. Иезуитҳо бо суръат дар тамоми Аврупо паҳн шуданд, ва ҳар ҷо ки мерафтанд, дар пайи онҳо эҳёи попгарой меомад.»

«Барои ба онҳо додани қудрати бештар, буллае содир гардид, ки инквизитсияро аз нав барқарор мекард. Бо вучуди нафрати умумие, ки нисбат ба он ҳатто дар кишварҳои католикӣ вучуд дошт, ин додгоҳи даҳшатнок боз аз ҷониби ҳокимони папистӣ барпо карда шуд, ва ваҳшониятҳое, ки барои тоб овардан ба рӯшноии рӯз аз ҳад даҳшатнок буданд, дар зиндонҳои махфии он тақрор гардиданд. Дар бисёр кишварҳо ҳазорон бар ҳазорон аз беҳтарин фарзандони миллат, поктарин ва начибтаринҳо, хирадмандтарин ва соҳибмаърифаттаринҳо, ҷӯпонони парҳезгор ва фидокор, шаҳрвандони меҳнатдӯст ва ватандӯст, донишмандони барҷаста, ҳунармандони боистеъдод, косибони моҳир, кушта шуданд ё маҷбур гаштанд ба заминҳои дигар фирор кунанд.»

«Чунин буданд воситаҳое, ки Рум ба кор бурда буд, то нури Ислоҳотро хомӯш созад, Китоби Муқаддасро аз мардум бозпас гирад ва чаҳолат ва хурофоти асрҳои торикро барқарор намояд. Аммо бо баракати Худо ва бо меҳнати он мардони начибе, ки Ӯ онҳоро барҳезонд, то ҷонишини Лутер гарданд, протестантизм шикаст нахӯрд. Қуввати худро ӯ на аз илтифот ва на аз силоҳи шоҳзодагон бояд мегирифт. Кишварҳои хурдтарин, миллатҳои фурӯтантагин ва камқудраттарин, ба қалъаҳои ӯ табдил ёфтанд. Он Женеваи хурд буд дар миёни душманони азим, ки нобудии ӯро тарҳрезӣ мекарданд; он Ҳолланд буд бар лаби регзори худ назди баҳри шимолӣ, ки бар зидди зулми Испания — ки он замон бузургтарин ва ғанитарин подшоҳӣ буд — мубориза мебурд; он Шветсияи сард, бебар ва камҳосил буд, ки барои Ислоҳот пирӯзиҳо ба даст овард». «Муборизаи Бузург», 234, 235.

Калисои католикӣ ҳар он чи метавонист, ба амал овард, то Китоби Муқаддасро аз мардум пинҳон дорад, бо даъвои он ки суннатҳо ва расму русуми бутпарастонаи онҳо болотар аз Каломи Худост. Роҳбарони адвентизми Лаодикиягӣ муҳолифониро ба сабаби навиштаҳои Эллен Уайт ба суд нахоҳанд кашид, аммо католиконе, ки худро роҳбарони Батл-Крик вонамуд мекунанд, чунин хоҳанд кард. Моҳияти айнии ҳайвони католикият ба кор гирифтани қудрати дунявӣ барои иҷрои мақсадҳои динӣ мебошад. Вақте ки адвентизм барои идора кардани муассисаҳои худ ба қудрати ҳукукии дунявӣ муроҷиат кард, самараҳои «тартиби муқаддаси» онҳо дида мешаванд.

Дар заминаи маросимҳои auto-da-fé (амали имон)-и Инквизитсияҳои Испания, най ва салиб ҳамчун унсурҳои рамзии марбут ба маслубшавии Масеҳ зӯҳур мекунанд. Най ба асои масҳараомезе ишора мекунад, ки ҳангоми тоҷгузории Исо бо хор ба дасти Ӯ гузошта шуд ва сарбозони румӣ онро барои задани Ӯ ба кор бурданд, ки рамзи тамасхур, азоб ва таҳқир аст.

Салиб дар раҳпаймоиҳои auto-da-fé ба таври намоён ҷойгоҳи асосӣ дорад. Салиби сабз (ки аксаран бо крепи сиёҳ пӯшида мешуд) рамзи Инквизитсия буд; онро дар як раҳпаймоии ҷудогонаи омодагӣ як рӯз пеш мебурданд ва ҳангоми баргузории маросим ба намоиш мегузоштанд. Он рамзи ҳокимияти ин трибунал буд.

Мусодираи молу мулк ба ғасб намудани амволи шахси маҳкумшуда (ҳабс ё мусодира намудани молу мулк) ишора мекунад, ки ҷазои маъмули Инквизитсия барои таъмини маблағгузории додгоҳ ва ҷазо додани бидъат буд. Ин амр дар аҳкоми auto-da-fé ба таври оммавӣ эълон карда мешуд ва бар таҳқири ошкоро ва пешгирии ибратомӯз таъкид менамуд.

Навиштаҳои Эллен Г. Уайт ба таври равшан ва қатъӣ роҳбариятеро маҳкум мекунанд, ки барои хомӯш сохтани суруди тоқзор, ки хонда мешавад, навиштаҳои ўро манъ хоҳанд кард; аммо ин охири амали як низоми нопок аст, дуруст пеш аз он ки онҳо дар қонуни якшанбе ҳислатҳои худро ошкоро зоҳир намоянд. «Раҳпаймоии католикӣ» бо бисту панҷ пирони қадим, ки ба офтоб сачда мекарданд, ҳамоҳанг аст. Дар чор банди зерин, банди аввал «мардуми зоҳиран қавми Худо»-ро дар «рӯзҳои охир» баён мекунад. Ин порча ба таври равшан таълим медиҳад, ки дар рӯзҳои охир, воизони Адвентистҳои рӯзи ҳафтум дар «калисоҳо ва дар ҷамъомадҳои бузурги ҳавои кушод» «зарурати риоя кардани рӯзи аввали ҳафтaro ба мардум таъкид хоҳанд кард».

«Худованд дар ин рӯзҳои охир бо қавми эътирофкунандаи Худ баҳс дорад. Дар ин баҳс мардоне, ки дар мақомҳои масъул қарор доранд, роҳero пеш хоҳанд гирифт, ки қомилан бар ҳилофи роҳе аст, ки Наҳеми пайравӣ мекард. Онҳо на танҳо худашон шанbero нодида гирифта, хор хоҳанд шумурд, балки хоҳанд кӯшид, ки онро аз дигарон низ пинҳон доранд ва онро зеро хошоки одат ва анъана дафн созанд. Дар калисоҳо ва дар ҷамъомадҳои бузурги кушода, хизматгори бар мардум зарурати риоя кардани рӯзи аввали ҳафтaro таъкид хоҳанд кард. Мусибатҳо дар баҳр ва бар хушкӣ ҳастанд; ва ин мусибатҳо афзоиш хоҳанд ёфт, як офат паси дигараш ба зудӣ хоҳад омад; ва он гурӯҳи хурди шанбегардорони вичдонманд ҳамчун қасоне нишон дода хоҳанд шуд, ки бо безъиноии худ нисбат ба якшанбе ғзаби Худоро бар ҷаҳон меоваранд.»

Ин равшанона Адвентистони рӯзи ҳафтумро ҳамчун «қавми эътирофшудаи Худо» муайян мекунад, ки риояи якшанbero ташвиқ хоҳанд кард, ва онҳо ҳамчунин «он гурӯҳи хурди» «нигоҳдорандагони вичдондори шанбе»-ро «нишон хоҳанд дод». Дар банди баъдӣ вай таъкид мекунад, ки таъқиби асрҳои гузашта тақрор хоҳад шуд. Банди пешин бо он анҷом ёфт, ки вай қавми эътирофшудаи Худоро дар муқобили онҳое муайян кард, ки онҳоро нигоҳдорандагони вичдондори шанбе меномад. Сипас вай таърихҳои гузаштaro ба миён меорад ва хушдор медиҳад, ки он таърихҳо дар рӯзҳои охир тақрор хоҳанд шуд. Вай бисёр равшан суҳан мегӯяд.

«Шайтон ин дурӯғро тарғиб мекунад, то ҷаҳонро ба асорат дароварад. Нақшаи ў он аст, ки одамонро маҷбур созад ҳатоҳоро бипазиранд. Ў дар паҳн кардани ҳамаи динҳои бардурӯғ ғайилона сарм мегирад, ва дар кӯшишҳои худ барои таҳмил кардани таълимоти ғалат аз ҳеҷ чиз бознахоҳад истод. Зери ниқоби ғайрати динӣ, одамоне, ки зеро таъсири рӯҳи ў буданд, барои ҳамнависи худ шиканҷаҳои аз ҳама бераҳмонатаринро ихтироъ кардаанд ва азобҳои аз ҳама даҳшатнокро бар онҳо расонидаанд. Шайтон ва аъмоли ў ҳанӯз ҳам ҳамон рӯҳро доранд; ва таърихи гузашта дар рӯзгори мо тақрор хоҳад шуд.

«Одамоне ҳастанд, ки ақлу иродаи худро ба анҷом додани бадӣ равона кардаанд; дар ториктарин гӯшаҳои дилҳои худ онҳо муайян намудаанд, ки чӣ ҷиноятҳоро содир хоҳанд кард. Ин одамон худро фиреб медиҳанд. Онҳо меъёри бузурги илоҳии ростиро рад кардаанд ва ба ҷои он меъёри аз онҳо худро барпо намуда, худро бо ҳамин меъёр муқоиса карда, худро муқаддас эълон менамоянд. Худованд ба онҳо иҷозат хоҳад дод, то он ҷиро, ки дар дилҳои онҳост, ошкор созанд ва рӯҳи он соҳибро, ки бар онҳо ҳукмронӣ мекунад, дар амал нишон диҳанд. Ў ба онҳо хоҳад гузошт, ки нафрати худро нисбат ба қонуни Ў дар муносибаташон бо касоне, ки ба талаботи он содиқанд, зоҳир намоянд. Онҳо аз ҳамон рӯҳи ҷунуну таассуби динӣ ба ҳаракат оварда хоҳанд шуд, ки издиҳомро, ки Масеҳро маслӯб кард, ба пеш меронд; калисо ва давлат дар ҳамон ҳамоҳангии фосид бо ҳам муттаҳид хоҳанд шуд.»

«Калисои имрӯза ба пайи қадамҳои яҳудиёни қадим рафтааст, ки аҳкоми Худоро ба хоҳири анъанаҳои худ қанор гузоштанд. Вай фароизро дигаргун кардааст, аҳди ҷовидониро шикастааст, ва акнун, ҷунон ки он замон, такаббур, беимонӣ ва хиёнат натиҷаи он мебошанд. Ҳолати ҳақиқии вай дар ин суҳанон аз суруди Мусо баён шудааст: “Онҳо худро фасод кардаанд, доғи онҳо доғи фарзандони Ў нест; онҳо насли қачрав ва бадхӯянд. Оё шумо ба Худованд ҷунин муқофот медиҳед, эй қавми аҳмак ва беҳирад? Оё Ў Падари ту нест, ки туро харидааст? Оё Ў туро наофаридааст ва устувор нагардонидааст?”» Review and Herald, 18 март 1884.

Дар Рӯҳи Нубувват порча пас аз порчае вучуд дорад, ки озори охиразамонии вафодорони Худоро муайян месозад; ва «калисои имрӯза», ки ӯ онро ишора мекунад, на масеҳият ба таври умум, балки ҳамон калисоест, ки ӯ тақрибан муайян мекунад, ки намунаи он калисои яҳудӣ будааст. Он порчаҳои равшан дар навиштаҳои ӯ анъанаи онанд, ки калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум бикӯшад бар навиштаҳои Хоҳар Уайт маҳдудиятҳо ҷорӣ намояд, ҷунон ки ҳоби ӯ инро бисёр мувофиқ муайян мекунад. Амалҳои онҳо бар зидди навиштаҳои ӯ, ки ба таври ошкор неъматҳои ҳонаи ӯ буданд ва мебоист аз ҷониби роҳбарони Батл-Крик, ки ба як тартиботи муқаддаси католикият табдил ёфта буданд, мамнӯъ эълон шаванд. Ҳамлаи онҳо бар навиштаҳои ӯ ҳамчунин бо ҳамла бар навиштаҳои Ирмиё намояндагӣ шудааст. Ҳоби Эллен Уайт шохиди дувумест бар сӯхта шудани навиштаҳои Ирмиё.

Дар насли сеюми адвентизми Лоудиқияна, созишкорӣ мавзӯи ғолиб буд. Насли сеюмро калисои Перғомос ифода мекунад. Аз оғози нашри китоби W. W. Prescott бо унвони The Doctrine of Christ дар соли 1919 то нашри Questions on Doctrine дар соли 1957, давраи гузаришро нишон медиҳад, ки бо як нашрияи алфа ифода ёфта, бо як нашрияи омега ба анҷом мерасад. Китоби аввал рад кардани Шери қабилai Яҳудоро аз ҷониби W. W. Prescott ифода мекард, ба манфиати назари протестантии муртад дар бораи Масеҳ. Китоби Prescott, ки ба таври муносиб The Doctrine of Christ ном гирифтааст, паёми нубувватии миллериро аз ботин ҳолӣ кард ва танҳо таърифи пучи Исоро боқӣ гузошт, ки онро католикизм ва протестантизми муртад парастӣш мекунанд. Китоби охириини он насл муқаддасшавӣ ва сафедшавиеро муайян мекунад, ки шариати Худо, адолат ва раҳмати Ёро нобуд месозад. Ба Исроили қадим масъулият дода шуда буд, ки амонатдорони шариати Худо бошанд, ва адвентизм мебоист на танҳо амонатдори шариати Худо, балки ҳамчунин Қаломӣ

нубувватии Ӯ бошад. Дар соли 1919 китобе нашр шуд, ки ҳимояи Каломи нубувватии Худоро рад мекард ва оғози насли сеюми адвентизми Лоудиқиёнаеро нишон дод, ки бо китобе ба анҷом расид, ки шариати Худоро рад мекунад.

«Агар шумо саркашии дилро парвариш кунед ва аз боиси такаббур ва худодилона-солеҳ шуморидани худ айбҳои худро эътироф накунад, шумо зери васвасаҳои Шайтон монда хоҳед шуд. Агар ҳангоме ки Худованд хатогиҳои шуморо ошкор мекунад, тавба накунад ё иқрор наоваред, инояти Ӯ шуморо бозу боз аз ҳамон замин хоҳад гузаронд. Шумо вогузошта хоҳед шуд, то хатоҳое аз ҳамон хусусият содир кунед; шумо ҳамчунон аз ҳикмат маҳрум хоҳед монд ва гуноҳро адолат, ва адолатро гуноҳ хоҳед номид. Анбӯҳи фиребҳое, ки дар ин айёмҳои охир ғолиб хоҳанд омад, шуморо ихота хоҳад кард, ва шумо роҳбаронро иваз хоҳед кард, бе он ки бидонед чунин кардаед». Review and Herald, December 16, 1890.

Пергом, калисои сеюм, ба Тиётиро роҳ бурд, яъне ба калисои папавӣ, ки насли чорум аст, ҳангоме ки он бисту панҷ мард ба рамзи ҳокимияти Тиётиро сачда мекунад.

«Қоидае, ки мустамликадорони аввалин қабул карданд, яъне танҳо ба аъзоёни калисо иҷозат додан барои овоз додан ё ишғоли мансаб дар ҳукумати шаҳрвандӣ, ба натиҷаҳои бисёр ҳалокатовар овард. Ин тадбир ҳамчун василаи ҳифзи покии давлат пазируфта шуда буд, вале дар натиҷа ба фосидшавии калисо анҷомид. Азбаски эътирофи динӣ шартӣ ҳуқуқи овоздиҳӣ ва ишғоли мансаб буд, бисёре аз одамон, ки танҳо аз ангеаҳои сиёсати дунёвӣ бармеангехтанд, бе тағйири дил ба калисо пайвастанд. Ҳамин тавр, калисоҳо то андозаи қобили мулоҳиза аз шахсони табдилнаёфта иборат шуданд; ва ҳатто дар хизмати рӯҳонӣ касоне буданд, ки на танҳо иштибоҳоти таълимотиро нигоҳ медоштанд, балки аз қувваи таҷдидкунандаи Рӯҳи Муқаддас низ беҳабар буданд. Ҳамин тавр, бори дигар натиҷаҳои бади он амале, ки дар таърихи калисо аз рӯзҳои Константин то имрӯз борҳо дида шудааст, собит гардид: кӯшиши барпо намудани калисо бо ёрии давлат, мурочиат кардан ба қудрати дунявӣ барои дастгирии Инчили Ӯ, ки эълон карда буд: “Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест”. Юҳанно 18:36. Иттиҳоди калисо бо давлат, ҳарчанд дараҷаи он чӣ қадаре ҳам андаке бошад, агарчи ба назар расад, ки ҷаҳонро ба калисо наздиктар меоварад, дар асл танҳо калисоро ба ҷаҳон наздиктар меоварад». Муборизаи Бузург, 297.

«Иттиҳоди калисо бо давлат, ҳарчанд дараҷаи он ниҳоят ночиз бошад ҳам, гарчанде ба назар расад, ки ҷаҳонро ба калисо наздиктар меоварад, дар асл фақат калисоро ба ҷаҳон наздиктар меоварад». 18 майи соли 1977 Берт Б. Бич (яке аз мудирони шуъбаи Аврупои Шимолӣ — Африқои Ғарбии калисо ва иштирокдошта дар равобити байни-калисоӣ) ба зиддимасех, Поп Павели VI, ҳангоми қабули гурӯҳӣ дар Рим медали зарринпӯш тақдим кард. Ин як қисми ҷаласаи Конфронси котибони оилаҳои эътирофии ҷаҳонӣ буд. Ин воқеа дар маҷаллаи Adventist Review (11 августи 1977) гузориш шуд ва аз ҷониби Religious News Service ҳамчун нахустин боре ёд гардид, ки намоёндаи расмии SDA бо як Понтифик мулоқот кардааст.

«Худованд бар касоне, ки аз Навиштаҳо чизе кам ё бар он чизе меафзоянд, лаънат эълон намудааст. Он «МАН ҲАСТАМ»-и Бузург муайян кардааст, ки чӣ бояд қоидаи имон ва

таълимотро ташкил диҳад, ва Ё муқаррар намудааст, ки Китоби Муқаддас китоби ҳар хонадон бошад. Калисое, ки ба каломи Худо пойбанд аст, аз Рум оштинопазирона чудо аст. Протестантҳо замоне аз ин калисои бузурги иртидод ҳамин гуна чудо буданд, вале онҳо ба вай бештар наздик шудаанд ва ҳанӯз ҳам дар роҳи мусолиҳа бо Калисои Рум қарор доранд. Рум ҳаргиз тағйир намеёбад. Принципҳои вай ҳатто ба андозаи камтарин дигар нашудаанд. Ё шикойфро миёни худ ва протестантҳо кам нақардааст; ҳамаи пешравиро онҳо анҷом додаанд. Аммо ин барои протестантизми имрӯза чиро собит мекунад? Ин рад кардани ҳақиқати Китоби Муқаддас аст, ки одамонро ба беимонӣ наздик месозад. Калисое, ки аз роҳи рост бозгаштааст, ҳамонест, ки фосиларо миёни худ ва папагарӣ кам мекунад.»

«Чунин чонҳо чун Лютер, Кранмер, Ридли, Хупер ва ҳазорон мардони начибе, ки ба хотири ҳақиқат шаҳид шуданд, протестантҳои ҳақиқӣ мебошанд. Онҳо ҳамчун посбонони содиқи ҳақиқат истоданд ва эълон мекарданд, ки протестантизм бо католикияти Рум ҳеҷ гуна иттиҳод дошта наметавонад, балки бояд аз усулҳои папагӣ ҳамон қадар дур чудо бошад, ки шарқ аз ғарб аст. Чунин ҳомиёни ҳақиқат бо «марди гуноҳ» ҳеҷ бештар созгор шуда наметавонианд, аз он ки Масеҳ ва ҳаввориёни Ё метавонианд. Дар асрҳои пешин одилон эҳсос мекарданд, ки пайвастан бо Рум ғайриимкон аст; ва ҳарчанд муҳолифати онҳо ба ин низоми гумроҳӣ бо ҳатари аз даст додани молу чони худ нигоҳ дошта мешуд, бо вучуди ин онҳо ҳасрат доштанд, ки ҳудуди худро нигоҳ доранд, ва мардонавор барои ҳақиқат мубориза мебарданд. Ҳақиқати Китоби Муқаддас барои онҳо аз сарват, шараф ва ҳатто аз ҳуди ҳаёт азизтар буд. Онҳо тоқат карда наметавонианд, ки ҳақиқатро зерӣ анбӯҳи ҳурофот ва сафсатаи дурӯғин дафншуда бубинанд. Онҳо каломи Худоро ба дасти худ гирифтанд ва парчами ҳақиқатро пеши мардум барафроштанд, далерона он чиро эълон намуда, ки Худо ба воситаи ҳустуҷӯи боғайратонаи Китоби Муқаддас барояшон ошкор карда буд. Онҳо барои вафодории худ ба Худо ба ваҳшатноктарин маргҳо дучор шуданд, вале бо ҳуни худ барои мо озодиҳо ва имтиёзҳоеро хариданд, ки бисёре аз онҳое, ки худро протестант меноманд, онҳоро ба осонӣ ба қудрати шар месупоранд. Аммо оё мо ин имтиёзҳои ба чунин қимат харидашударо таслим кунем? Оё мо ба Худои осмон таҳқир намоем ва пас аз он ки Ё моро аз юғи Рум раҳо кардааст, боз худро ба бандагии ин қудрати зиддимасеҳӣ супорем? Оё мо бо имзо гузоштан бар аз даст додани озодии динии худ, ҳуқуқи худ барои парастии Худо мувофиқи амри вичдони худамон, таназзули худро исбот хоҳем кард?»

«Овози Лютер, ки дар кӯҳҳо ва водиҳо танин меандохт ва Аврупоро мисли заминларза ба ларза меовард, лашкари ҳаввориёни начиби Исои Масеҳро ба майдон хонд, ва ҳақиқате, ки онҳо ҳимоя менамуданд, на бо ҳезумбастаҳои сӯзондан, на бо шиканҷаҳо, на бо зиндонҳо, на бо марг ҳомӯш карда мешуд; ва то имрӯз низ овозҳои он лашкари начиби шаҳидон ба мо мегӯянд, ки қудрати Рум ҳамон иртидоди пешгӯишудаи айёми охир аст, ҳамон сирри шарорат, ки Павлус дида буд, ҳатто дар рӯзгори худ оғоз ба амал қардан кардааст. Католикияти Рум босуръат нуфуз пайдо мекунад. Попагарӣ рӯ ба афзоиш аст, ва онҳое ки гӯшҳои худро аз шунидани ҳақиқат гардондаанд, ба афсонаҳои фиребандаи вай гӯш медиҳанд. Калисоҳои папагӣ, коллеҷҳои папагӣ, даирҳои роҳибаҳо ва монастирҳои афзоиш меёбанд, ва ҷаҳони протестантӣ гӯё дар ҳоб аст. Протестантҳо он

нишонаи фарккунандаеро, ки онҳоро аз ҷаҳон ҷудо месохт, аз даст медиҳанд, ва фосилаи байни худ ва кудрати Румро камтар месозанд. Онҳо гӯшҳои худро аз шунидани ҳақиқат гардондаанд; онҳо нахостаанд нуреро, ки Худо бар роҳи онҳо афканд, бипазиранд, ва бинобар ин ба торикӣ мераванд. Онҳо андешаро дар бораи он ки аз ҷониби румгароён ва онҳое ки бо онҳо ҳамроҳ мешаванд, эҳёи таъкиботи бераҳмонаи гузашта ба вучуд хоҳад омад, бо таҳқир ба забон меоранд. Онҳо ин воқеиятро дарк намеkunанд, ки каломи Худо чунин эҳёро ба таври комил пешгӯӣ мекунад, ва намехоҳанд эътироф намоянд, ки қавми Худо дар айёми охир таъкиб хоҳанд кашид, ҳарчанд Китоби Муқаддас мегӯяд: “The dragon was wroth with the woman, and went to make war with the remnant of her seed, which keep the commandments of God, and have the testimony of Jesus Christ.”»

«Папизм дини табиати инсонӣ аст, ва аксари башарият таълимотеро дӯст медоранд, ки ба онҳо иҷозат медиҳад гуноҳ кунанд ва ҳамзамон аз оқибатҳои он озод гарданд. Мардум ҳатман бояд шакле аз дин дошта бошанд, ва ин дин, ки бо тадбири инсонӣ сохта шудааст, вале бо вучуди он даъвои ҳокимияти илоҳӣ дорад, ба зехни ҷисмонӣ мувофиқ меояд. Онҳое ки худро ҳаким ва донишманд мешуморанд, бо такаббур аз меъёри росткорӣ, аз даҳ аҳком, рӯй мегардонанд ва чунин намепиндоранд, ки таҳқиқ дар роҳҳои Худо бо шаъну мартабаи онҳо мувофиқат дорад. Бинобар ин онҳо ба роҳҳои дурӯғин, ба тарикҳои мамнӯъ медароянд, худкифо, худболо мегарданд, мувофиқи намунаи попа, на мувофиқи намунаи Исои Масеҳ. Онҳо бояд он шакли динро дошта бошанд, ки камтарин талаботро ба рӯҳоният ва худинкорӣ мегузорад, ва чун хиради инсонӣ, ки муқаддас нашудааст, онҳоро ба нафрат аз папизм намеоварад, онҳо табиатан ба тадбирҳо ва таълимоти он кашида мешаванд. Онҳо намехоҳанд дар роҳҳои Худованд қадам зананд. Онҳо худро тамоман басо равшанфикр мешуморанд, то ки Худоро бо дуо ва фурутанӣ, бо дониши оқилонаи каломи Ё, ҷӯё шаванд. Азбаски ба донишгари роҳҳои Худованд аҳамият намедиҳанд, зехнҳои онҳо қомилан ба рӯи фиребҳо боз аст ва ҳамагӣ омодаанд дурӯғро қабул кунанд ва ба он имон оваранд. Онҳо омодаанд, ки дурӯғҳои аз ҳама носозгортарин ва аз ҳама носозгортаринро ба онҳо ҳамчун ҳақиқат таҳмил намоянд.»

«Шоҳкории фиреби Шайтон папагарӣ аст; ва ҳарчанд исбот шудааст, ки замони торикии бузурги фикрӣ барои румгарой мусоид буд, ҳамчунин исбот хоҳад шуд, ки замони равшании бузурги фикрӣ низ барои кудрати он мусоид аст; зеро зехни одамон бар бартарии ҳуди онҳо мутамарказ аст ва намехоҳанд Худоро дар дониши худ нигоҳ доранд. Рум иддаои маъсумият мекунад, ва протестантҳо дар ҳамон роҳ пайравӣ меkunанд. Онҳо намехоҳанд ҳақиқатро ҷустуҷӯ намоянд ва аз нур ба нури бузургтар пеш раvанд. Онҳо худро бо таассуб деворпеч меkunанд, ва гӯё омодаанд, ки фирефта шаванд ва дигаронро низ фиреб диҳанд.

«Аммо ҳарчанд муносибати калисоҳо рӯҳафтодаkunанда бошад ҳам, ҳоҷате нест, ки дилшикаста гардем; зеро Худо қавме дорад, ки вафодории худро ба ҳақиқати Ё нигоҳ хоҳанд дошт, ки Китоби Муқаддасро, ва танҳо Китоби Муқаддасро, қоидаи имон ва таълимоти худ хоҳанд сохт, ки меъёрро боло хоҳанд бардошт ва байрақеро афрохта нигоҳ хоҳанд дошт, ки бар он чунин навишта шудааст: «Аҳкоми Худо ва имони Исо». Онҳо Инҷили покро гиромӣ хоҳанд дошт ва Китоби Муқаддасро таҳкурсии имон ва

таълимоти худ хоҳанд гардонид.»

«Барои чунин замоне, мисли ҳамин, ҳангоме ки одамон шариати Худованди лашкархоро канор меандозанд, дуои Довуд татбиқпазир аст,—“Вақти он аст, ки Ту амал кунӣ, эй Худованд; зеро онҳо шариати Туро ботил гардонидаанд.” Мо ба замоне наздик мешавем, ки қариб таҳқири ҳамагонӣ бар шариати Худо фурӯ хоҳад рехт, ва қавми Худо, ки аҳкоми Ёро риоя мекунанд, саҳт озмуда хоҳанд шуд; аммо оё онҳо эҳтироми худро нисбат ба шариати Яхува аз даст хоҳанд дод, танҳо барои он ки дигарон талаботи ҳатмии онро намебинанд ва дарк намекунанд? Бигзор қавми аҳкомнигоҳдорандаи Худо, мисли Довуд, шариати Худоро ба ҳамон андоза гиромӣ доранд, ки одамон онро канор меандозанд ва бар он беэҳтиромӣ ва таҳқир мерезанд». Signs of the Times, February 19, 1894.

Ду сол пеш аз он ки ба зиддимасеҳ аз ҷониби яке аз роҳбарони калисои Лоодикиягии Адвентистони Рӯзи Ҳафтум медали тиллоӣ дода шавад, дар соли 1975, бар зидди калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум даъво ба суд пешниҳод гардид: EEOC v. Pacific Press Publishing Association (Парвандаи № C-74-2025 CBR дар Суди ноҳиявии Иёлоти Муттаҳида барои ҳавзаӣ шимолии Калифорния), ки дар он Комиссияи баробарии имкониятҳои шуғл аз номи ду корманди зан — Мериқей Силвер (муҳаррири собиқ, ки то замони пешниҳоди даъво аз он ҷо рафта буд) ва Лорна Тоблер — алайҳи нашриёти калисо бо иддаои таъбиз дар музд ва имтиёзҳо бар асоси ҷинс даъво пеш овард. Калисо аз амалияи худ қисман бо истинод ба истисноҳои динӣ ва бо баррасии сохтори идоракунии худ дифоъ намуд.

Дар як баёниҳои қасамхӯрда, ки таърихи 6 феввали соли 1976 дорад (қисме аз ёддошти дифоӣ, ки ба суд пешниҳод шуда буд), Нил К. Вилсон (он вақт президенти Шӯъбаи Амрикоии Шимолии калисо ва баъдтар президенти Конфронси Генералӣ аз соли 1979 то 1990) ба назарҳои таърихӣ калисо дар бораи католикизми румӣ пардохт. Ин баёниҳо дар заминаи рад кардани тавсифҳои дода шуд, ки калисоро дорои «иерархия»-е монанд ба низомии папагӣ мешумориданд. Иқтибоси пурраи марбут чунин аст: «Ҳарчанд дуруст аст, ки дар ҳаёти Калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум даврае вучуд дошт, ки дар он мазҳаб мавқеи ошкоро зидди католикизми румӣ ихтиёр мекард ва истилоҳи “иерархия” ба маънои таҳқиromeз барои ишора ба шакли папагии идораи калисо истифода мешуд, он муносибат аз ҷониби Калисо ҷуз зухуре аз зиддипопигарии фарогир дар миёни мазҳабҳои мухофизакори протестантӣ дар оғози ин аср ва қисми охири асри гузашта набуд, ки ҳоло, то он ҷое ки ба Калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум дахл дорад, ба партовгоҳи таърих супурда шудааст.»

Ин бозтобгари як гардиш аз тафсири анъанавии пешгӯёнаи калисо аст, ки папагиро дар Ваҳй ҳамчун «вахшӣ» ё зиддимасеҳ муайян мекард. Мунтақидон, ҳам дар дохили калисо ва ҳам берун аз он, инро чунин тафсир кардаанд, ки мавқеи зиддикатоликии мазкур барои мутобиқ шудан ба экуменизми муосир ё дифоъҳои ҳуқуқӣ коҳиш дода шудааст ё тарк гардидааст. Уилсон, дар соли 1985, ҳангоме ки гуфт: «... аз ҳамаи кишварҳои Шарқи Дур ягон “кардинал” вучуд надорад, дар ҳоле ки эҳтимолан аз Африқо ду “кардинал” хоҳад буд», президентҳои бахшҳои гуногуни калисоро ҳамчун «кардиналҳо» муайян кард.

Хоҳар Уайт изҳор доштааст, ки ин калисои ақибгаштаест, ки фосилаи миёни худ ва папаро кам мекунад! Созишкории насли сеюм дар Ҳизқиёл боби ҳашт ҳамчун гирия кардан барои Таммуз, ва низ тавассути созишкории Пергамос тасвир шудааст. Насли аввал аз соли 1863 то 1888 калисои Эфсӯсро намояндагӣ мекард, калисое ки муҳаббати аввалини худро аз даст дод, ва муҳаббати аввалини ҳаракатҳои Миллерӣ паёми нубувватӣ буд, ва боби аввали он паёми нубувватӣ «ҳафт замон» буд, ки дар соли 1863 канор гузошта шуданд.

Аз соли 1888 то соли 1919, насли дуюм, ки бо Смирно ва ҳучраҳои махфии Ҳизқиёл муаррифӣ мешавад, шоҳиди марғи Рӯҳи Нубувват гардид, зеро хоҳар Уайт дар соли 1915 ба ҳок супурда шуд. Барои ба анҷом расонидани шаҳодат, тафсилоти бештари чор насл лозим аст, аммо исёни тадриҷӣ бояд дарк карда шавад, то ба таври комил фаҳмида шавад, ки чӣ гуна қавми муртад тавонист навиштаҳои Эллен Уайтро «манъ» кунад, ё чӣ гуна тавонист рӯзи аввали ҳафтaro ҳамчун мақбул тарғиб намояд. Яҳудо бо «майзадағони Эфроим», ки «бар ин қавм» дар Ерусалим ҳукмронӣ мекунанд, ҳамкорӣ мекунад; ва онҳое ки бар Ерусалим ҳукм меронанд ва ба офтоб сачда мекунанд, бо Шӯрои Синедрион муаррифӣ мешаванд.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Дар миёни фарзандони Худо, ки худро чунин эътироф мекунанд, чӣ қадар сабр андаке зоҳир шудааст, чӣ бисёр суҳанони талх гуфта шудаанд, чӣ қадар маҳкумӣ бар зидди онҳое баён гардидааст, ки аз имони мо нестанд. Бисёре ба онҳое, ки ба калисоҳои дигар тааллуқ доранд, ҳамчун гуноҳкорони бузург назар кардаанд, ҳол он ки Худованд ба онҳо чунин назар намекунад. Онҳое ки ба аъзои калисоҳои дигар чунин менигаранд, бояд худро зери дасти қудратманди Худо фурутан созанд. Онҳое ки онҳо маҳкум мекунанд, шояд нури бисёр андаке, фурсатҳо ва имтиёзҳои каме дошта бошанд. Агар онҳо он нуруро медоштанд, ки бисёре аз аъзои калисоҳои мо доштаанд, шояд бо суръати хеле бештар пеш мерафтанд ва имони худро ба ҷаҳон беҳтар муаррифӣ менамуданд. Дар бораи онҳое ки аз нури худ фаҳр мекунанд, вале дар он роҳ намераванд, Масеҳ мегӯяд: “Лекин Ман ба шумо мегӯям: барои Сур ва Сиддун дар рӯзи доварӣ аз шумо сабуктар хоҳад буд. Ва ту, эй Кафарнаҳум [Адвентистони рӯзи ҳафтум, ки нури бузург доштаанд], ки то осмон боло бурда шудай [аз рӯи имтиёз], то дӯзах фуру оварда хоҳӣ шуд; зеро агар он корҳои қудратманде, ки дар ту ба амал омадаанд, дар Садум ба амал омада буданд, он то имрӯз боқӣ мемонд. Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки барои замини Садум дар рӯзи доварӣ аз ту сабуктар хоҳад буд.” Дар он вақт Исо ҷавоб дода, гуфт: “Туру шукр мегӯям, эй Падар, Худованди осмон ва замин, ки ин чизҳоро аз хирадмандон ва доноён [дар гумони худ] пинҳон доштӣ ва онҳоро ба қудакон ошкор кардӣ.”»

«Ва алҳол, азбаски шумо ҳамаи ин аъмолро ба ҷо овардаед, — мегӯяд Худованд, — ва Ман ба шумо суҳан гуфтам, сахар барвақт бархоста суҳан гуфтам, аммо шумо нашонидед; ва шуморо хондам, аммо шумо ҷавоб надодед; бинобар ин, бо ин хонае ки ба номи Ман хонда мешавад ва шумо бар он таваккал мекунад, ва бо ин маконе ки онро ба шумо ва ба падарони шумо додаам, ҳамоно гуна амал хоҳам кард, чунон ки бо Шилу кардам. Ва шуморо аз пеши назари Худ дур хоҳам андохт, чунон ки ҳамаи бародарони

шуморо, яъне тамоми насли Эфроиетро, андохтаам».

«Худованд дар миёни мо муассисаҳои бисёр муҳимро барпо намудааст, ва онҳо бояд на он гуна идора карда шаванд, ки муассисаҳои дунявӣ идора мешаванд, балки мувофиқи тартиби Худо. Онҳо бояд бо нигоҳе, ки танҳо ба ҷалоли Ў дӯхта шудааст, идора карда шаванд, то ки ба ҳар васила ҷонҳои ҳалокшаванда наҷот ёбанд. Ба қавми Худо шаҳодатҳои Рӯҳ расидаанд, ва ҳол он ки бисёриҳо ба сарзанишҳо, огоҳӣҳо ва маслиҳатҳо аҳамият надидаанд.»

«Пас акнун инро бишнавед, эй қавми аҳмақ ва бефаҳм, ки чашм доранд, вале намебинанд; гӯш доранд, вале намешунаванд: оё аз Ман наметарсед? мегӯяд Худованд. Оё аз ҳузури Ман нахоҳед ларзид, Ман, ки регро барои ҳадди баҳр бо фармони абадӣ гузоштам, то аз он нагузарад? Ва ҳарчанд мавҷҳои он тугён кунанд, наметавонанд ғолиб оянд; ҳарчанд ғурриш кунанд, наметавонанд аз он бигзаранд. Аммо ин қавм диле саркаш ва исёнкор доранд; онҳо саркашӣ карданд ва рафтанд. Ва дар дили худ намегӯянд: “Пас акнун аз Худованд Худои худ битарсем, ки борон медиҳад, ҳам борони аввал ва ҳам борони охиристо, дар мавсими он; ва ҳафтаҳои муайяншудаи даравро барои мо нигоҳ медорад”. Гуноҳони шумо ин чизҳоро дур кардаанд, ва хатоҳои шумо некиҳоро аз шумо боздоштаанд.... Онҳо ба даъвои ятимон доварӣ намекунанд, то ки онҳо комёб гарданд; ва ҳаққи мискинонро доварӣ намекунанд. Оё барои ин чизҳо мучозот нахоҳам кард? мегӯяд Худованд; оё ҷони Ман аз ҷунин қавме интиқом нахоҳад гирифт?»

«Оё Худованд маҷбур хоҳад шуд бигӯяд: “Барои ин қавм дуо макун, ва барои онҳо на нола бардор ва на дуо кун, ва назди Ман шафоат наамо; зеро Ман туро нахоҳам шунид”? “Бинобар ин боронҳо боздошта шудаанд, ва борони охир набудааст.... Оё аз ҳамин вақт ба Ман нидо нахоҳӣ кард: Эй Падари ман, Ту роҳнамои ҷавонии ман ҳастӣ?”» Review and Herald, August 1, 1893.